

Вектор

1010 V

81. 00

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

Ko čez borove gozde
hlađenjeli veter in se gadi
soreninai polji spirajo žare
pale, ne lepoje poznai poiz
kain dal prelevi v postro
jezen. Vse narava zablja z
sadržajni diti jate. Gledavi
se obdaja s barvnim plascen
vseh možnih odtenkov, sadu
vnjaki in vinogradi čvrsti
obliki in slatkih sadjev,

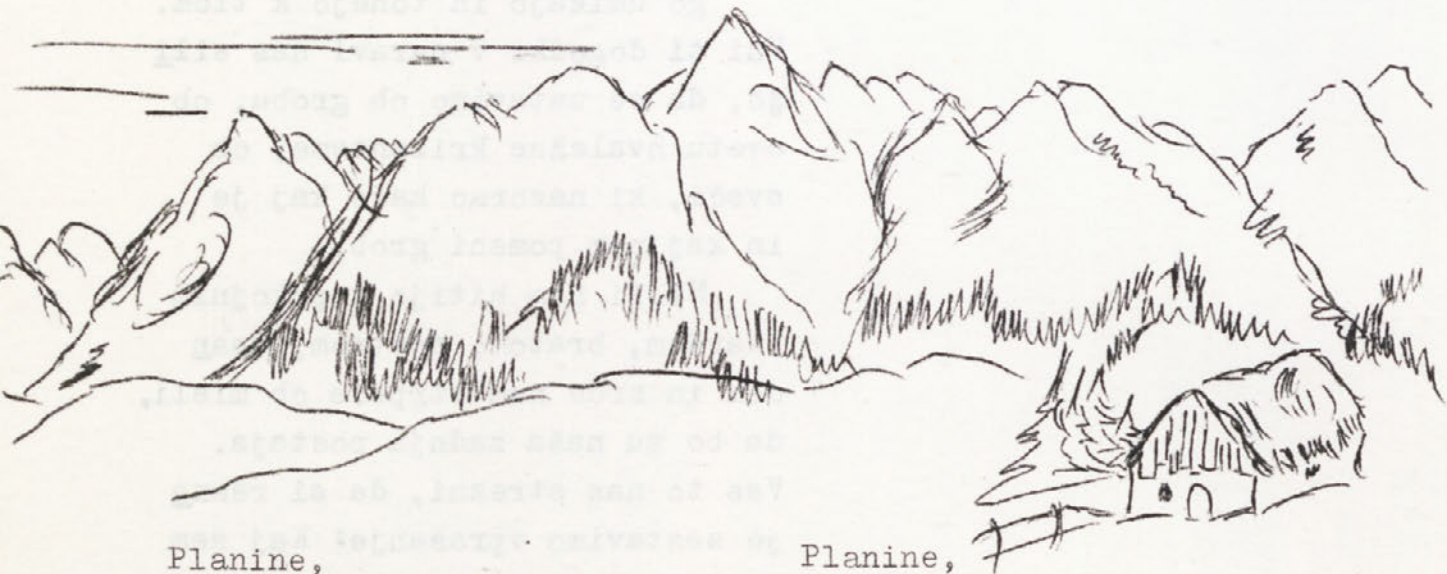
Ko čez borove gaje zaveje
hladnejši veter in se nad
zoranimi polji zbirajo jate
ptic, se lepota poznih pole
tnih dni prelevi v pestro
jesen. Vsa narava zadiha z
zadnjimi dihi leta. Gozdovi
se obdajo z barvnim plaščem
vseh mogočih odtenkov, sado
vnjaki in vinogradi obrani
obilnih in sladkih sadežev,

še cvetlice se druga za drugo umikajo in tonejo k tlam. Vsi ti dogodki v naravi nas silijo, da se ustavimo ob grobu, ob cvetu hvaležne krizanteme, ob sveči, ki nazorno kaže kaj je in kaj nam pomeni grob.

Misli nam hitijo k pokojnim staršem, bratom, sestram, znancem in srce nam strpeče ob misli, da bo tu naša zadnja postaja. Vse to nas strezni, da si resneje zastavimo vprašanje: Kaj sem že in kaj bom še naložil v kovček za potovanje, ki ga bom začel na peronu pokopališča, in kaj bo moja vstopna karta, ki mi bo dovoljevala vstop na svetel tir proti večnosti.

Urednik

KAKO ČUDOVIT POGLED

Planine,
obdane od jutranjega sonca.
Majhni rdeči oblaki pod
vrhovi gora.
Kakšne barve, kakšen spekter!
Kako čudovit pogled!

Planine,
sonce na modrem nebu,
posejan z belimi oblački.
Sam na planini, daleč od hrušča.
Tišina.
Le prijetno ptičje petje.
Daleč od smradu,
ah, kako čist zrak.
Kako čudovit pogled!

Planine,
krvavo rdeče zahačajoče sonce,
tam v mraku,
med vrhovi gora,
kako čudovito!
Kako čudovit pogled!

Yankee

BERAČ ULICI
NA

Stopam po ulici. Prijateljev ni, sam sem. Kam? Kar naenkrat zaslišim krohot. Hitro grem v tisti smeri in opazim na tleh ležečega umazanega človeka. Krog njega stojijo otroci, pa tudi starejši ljudje. Vsi se smejujejo in nekdo izmed njih pravi: "Pijan je, zato se ne pobere." Zopet drug pripomni: "Ne, lačen je in se je od onemoglosti zgrudil." Mimo gre tudi eleganten moški in mu ne privošči niti pogleda. Tudi jaz sem šel mirno mimo in stopil v trafiko po časopis. Toda smeh, tisti ponižujoči smeh, ki se je razlegal sem, mi ni pustil, da bi bral. Zjutraj sem bil pri maši, pri kateri je duhovnik bral: "Karkoli boste storili enemu izmed mojih najmanjših, boste meni storili!"

"Pojdi in ga vzdigni, kaj vendar stojiš!" mi govori neki notranji glas. Toda, saj je vendar umazan.

"Ali te ni sram, ta človek vendar potrebuje tvojo pomoč," me zopet opominja glas vesti. Ga bo že kdo pobral, ali sem samo jaz? O, bo že kdo prišel mimo! In da bi se mi ljudje smejali? Ne, ne, tega pa sploh ne! Ga bo že kdo pobral. Mogoče bi me še kdo od sošolcev videl. Kaj takega? Saj to je skoraj ponižujoče. Toda umazan kot je, bi še mene umazal. In za plačilo, da bi še jaz smrdel?"

"Toda pomisli," zopet slišim glas, "ta človek je potreben tvoje pomoči. Če mu ne pomagaš, si tak kot drugi, mevža." Ne, tega ne, mevža nisem! O, saj bi lahko vstal, samo len je. Kaj se pravzaprav toliko mučim s tem beračem? Pustim ga, pa amen.

"Karkoli boste storili..." Ah, saj bo Bog že zamižal, saj ve, da danes ni moderno pomagati.

"Ni moderno, da komu pomagaš?" me zopet zbada glas. Kaj že zopet ta glas? Ne, ne bom ga pobral, v kino grem." Za ta denar mu lahko kupiš kruh." Kaj, kruha? Naj gre v tovarno, pa ga bo imel! Danes v kinu vrtijo Tom Mixa- odlično kavbojko.

Toda mahoma se zavem in si pravim: "Si fant ali nisi? Ugleda se bojiš? Stopi tja in mu pomagaj!"

Brez upiranja grem za glasom vesti.

"Glej, tam je tvoja sošolka in učiteljica, videli te bosta," mi pravi neki oduren glas. Šel sem naprej. "Kam hitiš? Ali ne vidiš, da se ti bodo smejali?" Zopet oduren glas! Pred beračem se ustavim, ga primem za roko ter ga vzdignem. Mahoma nastane v družbi smejočih se tišina. "Ali boste mogli hoditi?" Nemo mi odkima z glavo. Tedaj se obrnem k ljudem, ki so naju obstopili, in rečem: "Ali bi mi kdo pomagal?" Nato smo ga odnesli v bližnji park. Za denar, ki sem ga imel, sem mu kupil kruha in sira. Počasi je možak prišel k sebi.

Ob slovesu mi je dejal: "Bog ti povrni za vse, kar si mi dobrega storil!"

Zuta

SEKUNDA

Vsako minuto

pade list z drevesa.

Vsako sekundo

izgine eno življenje.

Kam?

Ali k Tebi

ali v temo?

Dominique

V DUETU SKOZI ŽIVLJENJE

Rodil sem se.

Kdaj? Zakaj?

Zato da bom živel,

okusil to življenje.

Zakaj življenje?

Saj ne znam živeti!

Me bo kdo naučil?

Mati, me boš naučila?

Vem! Prepozno sem se spomnil.

Odtrgal sem se od tebe,

od očeta, bratov,

sestre, znancev.

Sam sem!

Množica ljudi je.

Naj mi kdo pomaga!

Nihče? Zakaj!

Sem vam kaj storil?

Oh, da. Zdaj vidim.

Človek sem, kot vsi.

Iščeš tudi ti nekoga?

Tu sem.

Tvoj sem in ti si moj.

Ti moja, jaz tvoja sem opora.

Prebila kratko bova življenje.

Prijatelj, tvoje je življenje moje!

Saj živeti tako nikdar ne bova znala!

Pjer

K O R O Š K A - NAŠA SKRB IN BOLEČINA

Koroška predstavlja že dolgo časa, zlasti pa danes našo veliko skrb, pogojeno iz njenih notranjih težav in bojev za obstoj-zlasti zaradi hudih nacionalnih trenj, ki vladajo med narodoma, ki se tu srečujeta, in ki vzbujajo veliko pozornost in kritiko tako matične kakor tudi ostalih držav.

Pred oči si postavimo šesto stoletje, ko je val južnih Slovanov vdaril preko Karpatov, se v mogočni pahljači razlil po Panoniji in segel v najbolj skrite kotičke te zemlje- v alpske doline. Tu se je ustavil, delno zaradi neprijaznega okolja delno zaradi neprijaznih ljudi, na katere je naletel in katerih sosedstvo ga je žrlo 1300 let.

Ni minilo niti dvesto let od naselitve, ko smo že občutili trdoto sosednje roke. Majhen narod je trpel na račun velikega, ki je požrešno stezal svojo roko nad to deželo. Že l. 720 je padla v vodo zunanja neodvisnost, kmalu nato, leta 840, pa še notranja samostojnost. Črna bavarska roka je s svojimi kremplji pokrila dolino Drave, Zilje in odvzela lesk lepotam, v katerih so živeli naši ljudje.

Nastala Karantanija je bila le milosten pristanek na delno samostojnost. Naši knezi, ki so jih tu volili, niso mogli dolgo obdržati svoje usmerjenosti. Vse večji vpliv je imel Nemec in Nemčur, ki mu je šlo za zemljo in to ne zaman.

Stoletja so hitela. Nemec se je vsebolj vgnezdoval na tem ozemlju in izrival naš živelj. To pa še ni bilo vse in tudi ne najhujše. Sovražna in tuja ljudstva so plenila po deželi in izvajala genocid. Nemec je, v svojem trdnem gradu seveda obstal, kmet, Slovenec, pa je ostal zunaj obzidja, prepuščen na milost in nemilost razjarjenemu divjanju. Prišli so Turki. Vasi so gorele, tekla je kri in veliko ljudi je odšlo v suženjstvo. Narod pa je stal- in to trdneje kot kdaj prej ali pozneje.

Stal je tudi ko je prišle vihra prve svetovne vojne. Naši fantje so šli v boj za svoje tlačitelje in zanje na lastni

zemlji tudi umirali. Ko se je bližal konec in se je njihova požresnost unesla, so se spomnili, da je ta dežela pravzaprav njihova. Mejo so odšli določat v Francijo, nas pa so prej s plebiscitom krepko potegnili. Naša država pa je spala in z vso "velikodušnostjo" kazala pripravljenost za pomoč. Meja je padla po vrhovih Karavank in se globoko zarezala v naše narodno telo. Le kje smo bili tedaj!? Ali se je moral boriti le Maister, medtem ko so drugi počivali na lovorikah ali pa so mu v tej svoji samózadovoljnosti celo nasprotovali?

Da sedaj ne omenjam še druge svetovne vojne, ko je Hitler načrtno hotel iztrebiti s tega ozemlja slovenskega človeka. Ta blaznež je prav tu zelo trdo postopal, a živelj se mu je uprl. K sreči smo jim tedaj vsaj malo pomagali.

Danes, v svetu miru, blaginje, dobrih sosedskih odnosov pa stojimo pred krutim dejstvom šovinističnih izgrediv in izživljanj, ki iščejo utehe v tem, da se maščujejo za poraz, ki ga je doživel njihov idejni vodja Hitler in njegov vsemogočni nadnarod. Mar ni govoričenje o vsem tem, zlasti o lepoti dobrega sosodstva, le prazno govoričenje diplomatov, ki marsikdaj gledajo bolj na uspešne dobičkarske odnose kakor na to, da bi zatirano in trpeče ljudstvo rešili. Ali se ne kaže to na vseh bojiščih v svetu: V Vietnamu, v Južni Ameriki, v Izraelu in nenazadnje tudi na Koroškem?

Stojimo pred dejstvom: Nemci izvajajo pritisk, da bi nas le prepričali, da je Koroška njihova. Avstrijska vlada in Kreisky mirita. Kaj pa če pod to krinko le soglašata ali celo podpirata to gonjo? Dvomim v poštenost tega početja, ker je znano, da ne nasprotujejo shodom nacionalistov in neofašistov. Avtomobili s šovinističnimi bandami pa še vedno drve po deželi in razbijajo ter odstranjujejo dvojezične napise, spravljajo ljudi, kot je Sturm, v Gradec, da pred sodiščem govori nemško. Ali je to pravica naroda? So to borbe za mir in neodvisnost? Hlapci ne bomo več, dovolj je tega jarma, dovolj ponižanj! Ne morem pomagati, tóda moj duh je v Karantani, je pri koroških Slovencih, ki trpijo nasilje šovinistov. Za takšna kruta dejanja so moje besede

še premile, preblage. Hočem biti človek in ne hlapec nasil-
nežem v jeklenih škatljah z železnim srcem!

Obračam se sedaj na naše ljudi in tudi na mednarodno
javnost. Kaj bomo naredili? Ali bomo sedeli ali v skrajnem
primeru stali s prekrižanimi rokami, kot smo to naredili
večkrat doslej in bojim se, da bomo še kdaj? Vemo, da se
da marsikaj doseči, saj nam je že uspelo, da smo s pritiskom
le malo pomagali Koroščem. Ne glejmo le na poslovne odnose,
mislimo na naše ljudi!

Zavedati se moramo, da je dolžnost nas vseh, pomagati
koroškim Slovencem v tej hudi stiski, da ohranijo to, kar
jim je dala zibelka.

čt

KRVAVI

RAČUNALNIKI

Rjovenje

črnega krokodila

v mlakuži,

da išče tebe,

da te...

Življenje je pesem

vrtečih se strojev

z roboti,

ki se dajo kupiti za

ca. 150 tisoč

in delujejo na principu

ti meni

jaz tebi!

Smeh

brezzobega milijonarja

z zobno protezo!

Danteus

SEJEM ELEKTRONIKE

Pod vodstvom g. Sporna nas je okrog dvajset odpravilo v Ljubljano na letošnji sejem elektronike. Bili smo veseli. To pa tudi zaradi tega, ker nas je naslednji dan čakal psihičen počitek- športni dan.

Do Postojne je bilo še vse v redu. Tam pa se je zataknilo. Prvi avtobus, ke je peljal proti Ljubljani, je bil že poln, zato je nekaj fantov ostalo na postaji. Vendar smo prišli v "belo mesto" skoraj hkrati. Veliko hitreje, kot hodimo ob sredah na kosilo, smo šli na Gospodarsko razstavišče.

Vstopili smo.

Ob vhodu sem zagledal stroje, katerim nisem znal dati niti imena, zato sva s sošolcem kar nadaljevala pot do naslednjih zanimivosti. Televizor! In na ekranu? Sem res, jaz? Da, šele sedaj zagledam snemalno kamero, ki se je, majhna kot ^kasen fotografski aparat, skrivala v kotu. Ustaviva se in ogledujeva na televiziji sebe in druge obiskovavce sejma, ki hodijo mimo. V zadregi se nasmihava drug drugemu, ker si ne upava spregovoriti.

Ko se nagledava, nadaljujema svojo pot. Gledava upore, ki so tako majhni, da jih komaj vidiva. Čudiva se!

"Glej!" mi pravi sošolec. Pogledam v smeri njegove roke. Pomakneva se bliže. Vidiva cel računalniški center. Spodaj pisalni stroj, ob njem in poleg njega armaturne plošče, na katerih stalno pomežikujejo barvne lučke. Skomiznem z rameni in odpraviva se dalje.

Tu je stroj za razmnoževanje slik. Poberem jih nekaj. Čudovite so!

Računski stroji! Nekateri majhni kot moja dlan, drugi veliki kot miza,

"Koliko pa stane?" vprašam zraven stoječega uslužbenca.

"Milijon in pol starih", pravi. Počoham se po glavi...

"Verjetno bi rajši kupil avtomobil", nadaljuje.

"Seveda", odgovorim in se pomaknem nekoliko dalje.

Zopet računalniki. Na njih poskušam svoje znanje. Da bi pa še kaj ostalo za naslednje dni, nekdo izklopi elektriko, jaz pa jezen nadaljujem ogledovanje. Kmalu se pomirim, ko zagledam elektronske orgle. Čudovite so! Predstavljam si, da igram nanje, da so moje. Toda zaman. Resnica je le ta, da sem na razstavi elektronike.

Pa zopet vidim stovarni ojačevalce. Tranzistorji. Vidim samo tiskana vezja. Vezja so majhna 1x3 mm in na njih, pravi Japonec v angleščini, je 150 uporov. Kakšna tehnika! Če bi imel klobuk na glavi, bi se odkril. Kako malo spoštujemo radijske aparate. To so vrhunski dosežki znanosti, mi pa jih brez vsakega spoštovanja vklaplamo in izklaplamo.

Katodne cevi, od najmanjših do največjih, imajo dostojno mesto na razstavi.

Nato pridemo do posebnega stroja, ki omogoča pisanje na ekran. Preizkusiva. Nekaj časa piševa, nato pa se navdušiva nad barvno televizijo, ki stoji poleg. Ogledava si, kakšna sva na barvni televiziji.

Mnogo vprašanj imam na jeziku, pa si ne upam priti z njimi na dan, ker se zastopniki tovarn držijo preveč visoko. Njih ne zanima navadna raja, zanimajo se za kupce, s katerimi sklepajo dobre pogodbe.

Seveda so potrebna lepa dekleta, ki tem petičnim kupcem pomagajo pri nakupu, saj tako lažje pozabijo na zasoljene cene. Sicer pa bi o teh dekletih dvomil, da se kaj bolj spoznajo na elektronske stroje, ki jih propagirajo, kot jaz, ki sem laik. Sem tudi mnenja, da je sejem vsako leto slabši na mičnosti, vsaj za nas. Seveda pozabljam, da je tovarni bolj pomembno skleniti dobro pogodbo, kot pa prikazati dosežke na področju elektronike.

Meho

Vršijo viharji,
divjajo neurja,
kali se voda,
bliska strela,
grom odmeva
brez konca v daljavo.

Drevo se stresa,
veje škripljejo,
ječijo bolestno.
Neurje razsaja.
Vihra buta,
premetava, igra se.

Pride trenutek.
Drevo zahrešči,
žalostno se upogne,
obstoji.
Čaka nove pomladi,
čaka moči,
čaka tebe, Bog.

Flos

VČERAJ IN DANES

Dan za dnem poslušam opazke in očitke starejših na račun nas mladih.

Starši ne vedo več, kaj nam bi dali, kaj nam bi nudili. Iščejo rešitve sami, se obračajo na psihologe, vse skupaj pa pomaga prav malo ali pa nič. Mi smo še naprej taki, kot smo bili prej. Profesorji v šoli nam pristrižejo peruti na ta ali oni način, ki nas trenutno prizadene, kmalu pa je to preteklost, in zopet je stara polka. Stare tete zmajejo z glavami in zaupno šušljajo med seboj. Vsak se sprašuje:

"Kaj bo s to mladino? Vsega je presita, vse zavrača. Hoče nekaj novega, samo da je moderno. Mi nismo bili taki. Starše smo ubogali in kar je oče rekel, je bilo sveto. Bili smo lačni, raztrgani smo hodili okoli, pa smo bili vseeno zadovoljni s tem, kar smo imeli, s tem kar so nam starši nudili. Kruh smo videli ob praznikih, danes pa ga ležijo kilogrami po tleh, po smetnjakih. Če komu ponudiš kruh, ga ne pogleda, samo zmrдне se zaničljivo, češ, kaj mi pa sploh to ponujaš.

Kdaj smo se mi vozili? Noge so bile naš avto. Sedaj pa ima že vsak smrkavec svojega železnega konja. Divja po cesti, kot da je vse le njegovo. Še šolo ne konča, pa se že "vozi pod ramo." Flirta na debelo, popiva, kadi kot Turek. Ja, saj to je pravi moderni kaos!"

Taka ali podobna mnenja prevladujejo med starejšimk. Premalo pa je takih, ki se zavedajo, da je bila njihova mladost pred štiridesetimi leti. Standard je zrastel, življenje je postalo lažnejše. To, kar je bilo včeraj važno, danes ni več. Prišlo je novo, boljše. Razmere se neprestano spreminjajo. Lahko je biti pameten in ponižen, če te razmere prisilijo v to. Kaj pa če bi živeli starejši v naših razmerah? Taki bi bili kot mi ali pa morda celo slabši. Lahko so se prisilili, da so pred petdesetimi leti jedli kolerabo, danes je gotovo ne bi več.

Vzgoja je iz dneva v dan slabša. Zato ne zavračajte vsega bremena na nas, morali bi nas boljše vzgojiti; vi, ki se štejete za solidne ljudi. Kar se Janezek nauči, to Janez zna. Boste rekli, da se ni dalo, da kljub vsemu nismo mogli. Seveda, starši hitite v službo, da lovite denar kot hudič duše, otroci pa k stari mami ali v vrtec. Naj išče otrok materino ljubezen v vrtcu, pri stari materi? Kje je tisto toplo ognjišče domačnosti?

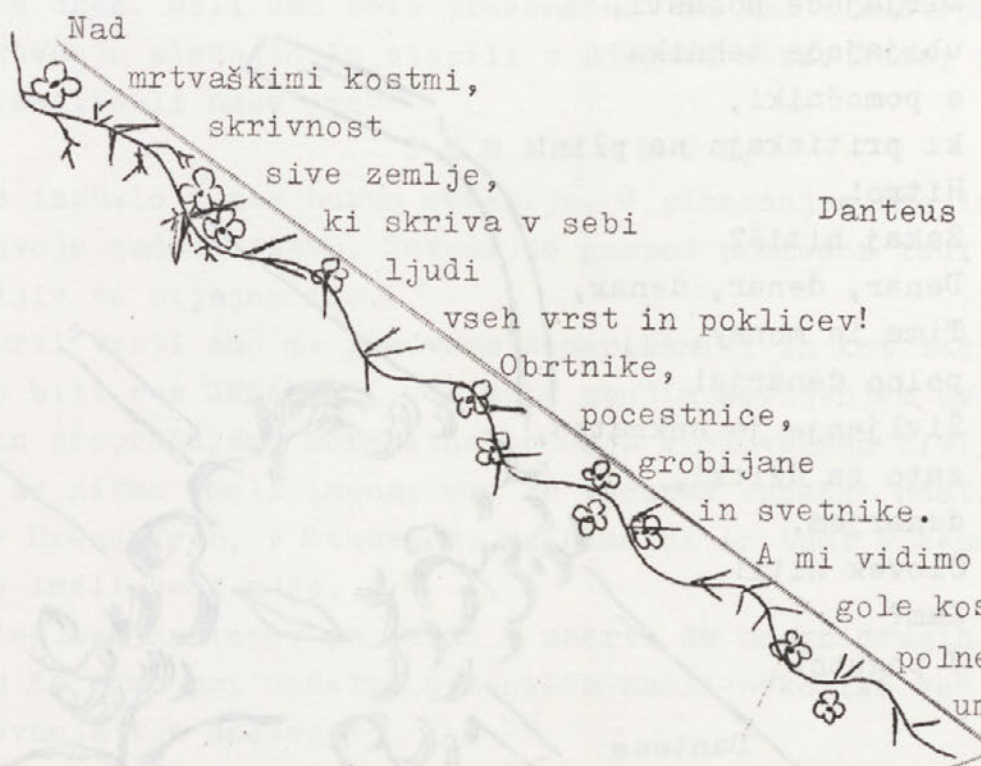
Potem je nujno, da postanemo to, kar smo. Mnogi ne poznajo Boga, ker ga jim starši niso posredovali, družba jim ga tudi ni dala. Iščejo smisel, iščejo cilj, pa se vrtijo v vrtincu

seksualnih zablod in mamil, ker hočejo najti ravnotežje svoji hrepeneči duši.

Kljub takim in podobnim dejanjem naš mladih, ne izgubite poguma, ampak glejte na nas z optimizmom in nam pomagajte, da bomo jutri ljudje, ne pa breme družbi.

Vladimir

S M R T

Nad
mrtvaškimi kostmi,
skrivnost
sive zemlje,
ki skriva v sebi
ljudi
vseh vrst in poklicev!
Obrtnike,
pocestnice,
grobijane
in svetnike.
A mi vidimo le-
gole kosti,
polne
umazanije
in prahu.
Toda-te kosti
bodo nekega dne
vstale in
šle.

Danteus

Kam?

Na izbiri bosta-dve poti!

SUBMERS IO

Zavijanje
lačnega psa
ob človeškem truplu!
Razbita lobanja,
odtrgana levica in
kri,
polno krvi
na mokrem asfaltu.
Dirjajoče pošasti,
ubijajoča tehnika
s pomočniki,
ki pritiskajo na plin!
Hitro!
Zakaj hitiš?
Denar, denar, denar,
Time is money,
polno denarja!
Življenje je enkratno,
zato za užitki,
denarjem.
Človek hiti!
Kam?
V pogubo!

Danteus

ANSAMBEL JE DOBIL IME

Skupaj smo že celo leto, vendar imena še nismo imeli. Premlevali in študirali smo vsa mogoča imena, toda pravega nismo našli. Nenadoma pa stopi na prizorišče "krstni boter" novega imena- profesor Sporn Pavel. Pred nekaj dnevi smo mu poverili težavno nalogo in mu dali na razpolago sedem dni. Gospod se je odrezal in nas poklical na kratek kolokvij že po treh dneh. Bili smo zelo presenečeni in smo v nestrpnem pričakovanju slednjič le stopili v njegovo sobo. Tedaj smo prvič zaslišali naše ime:

S E M A F O R J I,

kar je izzvalo v nas burno reakcijo. S ploskanjem smo izrazili svoje zadovoljstvo. Seveda je gospod profesor tudi utemeljiv to sijajno ime.

V prvi vrsti smo mi predvsem semeniščniki in kot taki moramo biti res SEMAFORJI, da že s svojim življenjem svetimo in preprečujemo morebitna trčenja v človeškem življenju.

Ko še nismo imeli imena, smo že večkrat uspešno nastopali, npr. v Hrenovicah, v Studenem, na Planini in tudi v semenišču smo že imeli beat mašo.

Poleg teh nastopov pa imamo v načrtu še mnogo drugih, seveda če bomo pri vodstvu semenišča našli nekoliko več razumevanja kot doslej.

Vendar pa ostane še vedno odprto vprašanje prevoza, kajti nenehno nadlegovanje gospoda prefekta in spirituala nam gre že precej na živce /najbrž tudi njima/.

Oberem pa se zahvaljujemo gospodu prefektu in spiritualu, ki sta nas potrpežljivo prevažala, prav tako pa tudi gospodu rektorju, ki nam je z razumevanjem priskrbel prostor za vaje.

Naj se predstavimo:

Lojze Simončič- bas kitara,
Miran Mozetič- solo kitara,
Ivan Jagodic- ritem kitara,

pevci so: Marjan Jezernik/vodja ansambla/, Jože Tori, Tone Berčan, Bojan Burger in Franc Drnovšek. Imamo tudi stalnega spikerja Zvoneta Ulceja. Pa brez zamere.

Semaforji

M
O
D
E
RNIZACIJA

Jutro:

Robot- zajtrk!

Kakor želite....

Računalnik- novice!

Prijatelj vas vabi na ples.

Ne ljubi se mi,

naj gre robot!

Ples robotov.

Plesišče polno

premikajočega se železa

nadomestek človeka;

izvajanje atomskih simfonij

supermodernega časa;

avtomatizirani akordi

pestijo glasbo grozote:

opijanjeni od napitka

atomske energije

pridobivanja novih moči.

Večer:

Čakanje nezadovoljnega

iznakaženega gospodarja,

v bistvu le

kos mrtve materije

pod jarmom samega sebe.

Računalnik- nisem srečen!

Ustvari mi srečo!

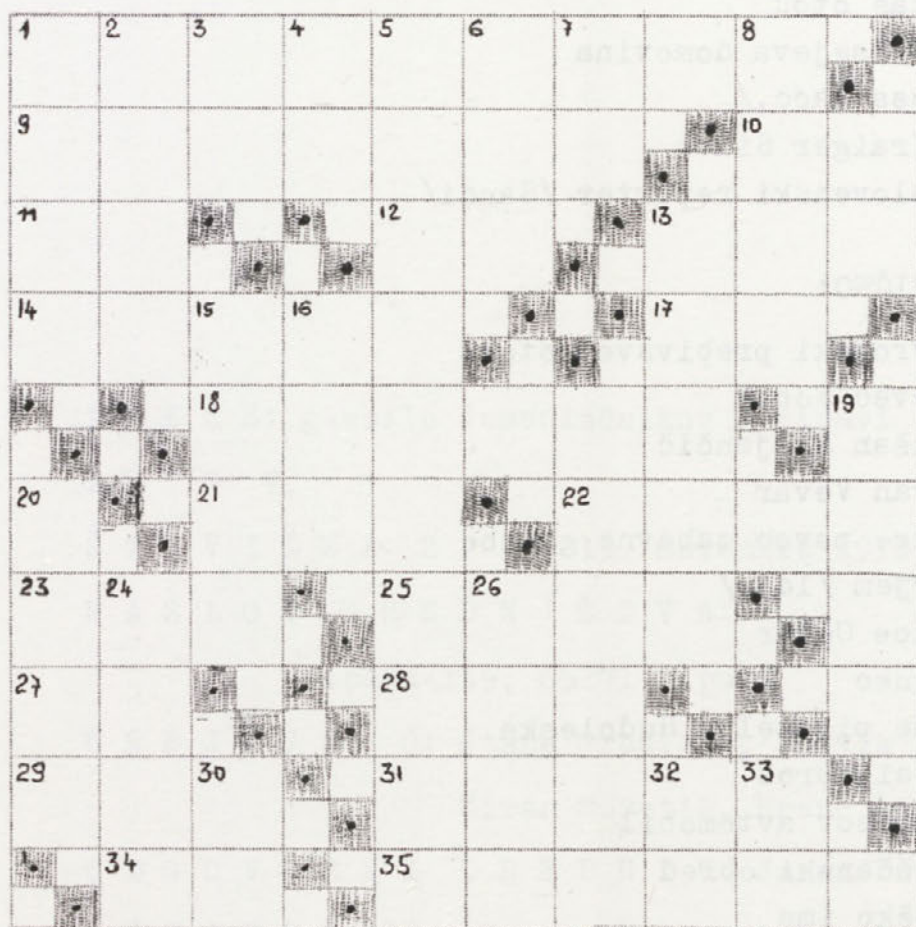
Računalnik molče poda mu list

na njem - Non realis.

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

Jezo

K R I Ž A N K A

VODORAVNO:

- 1 prebivavec divjega zahoda
- 9 nazaj
- 10 veznik
- 11 eden
- 12 Vrečar Oto
- 13 Steni in...
- 14 nabiravec cot
- 17 Sever Janez
- 18 seznam imen
- 21 moštvo, ekipa
- 22 mati
- 23 nekdanji namiznoteniški svetovni prvak
- 25 osje gnezdo

- 27 kazalni zaimek
- 28 naš otok
- 31 Odisejeva domovina
- 29 osa ./acc./
- 34 Kraiger Silvo
- 35 slovenski reporter /Sandi/

NAVPIČNO:

- 1 evropski prebivavec otoka
- 2 pevec Robič
- 3 Dušan Kocjančič
- 4 Ivan Vevar
- 5 jug. pevec zabavne glasbe
- 6 orjem /lat./
- 7 Nace Celar
- 8 konec
- 13 ime pisatelja Hudoleska
- 15 Josip Broz
- 16 Tomosov avtomobil
- 19 krščanski obred
- 20 moško ime
- 22 mašna knjiga
- 24 grafična dejavnost
- 26 rešeto
- 30 središče
- 32 avtom. oznaka Knina
- 33 različna samoglasnika

Marjan

I S K R E: glasilo semeniščnikov v Vipavi
L E T O V.

Š T E V I L K A 2 13. novembra 1972

N A S L O V U R E D N I Š T V A:

Vipava 149, 65271 Vipava

U R E J U J E J O: Stane Gradišek, Ludvik Žagar,

Miran Mozetič, Franc Lisjak

O D G O V O R N I U R E D N I K: Janez Zupet

V I N J E T E: Tone Tomc

M A T R I C E: Stane, Ludvik

R A Z M N O Ž E N O: v 110 izvodih

T I S K A: Albert & com.

Šolsko glasilo
KNJIŽNICA
Leto V,

SKRE

Inv. št.
19093

Škofliska gimnazija

Semenišče Vipava

